Ч. 198. Второк 15 (2) вересня 1908. Рік XVIII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Справи парляментарні. — Поліпшене долі зелізничої служби. — Події. в Персиї. — З Марокка.

Реченець скликаня делеґаций відложено, не установляючи точно часу, в якім они зберуть ся на ново. Віденьскі часописи здогадують ся, що делеґациї зберуть ся аж коло 10 жовтня т. є. два тиждні пізнійше ніж було первістно намірено. На ту проволоку згодило ся дуже радо правительство, котрому тепер стала ненаручною довша сесия ческого сойму. Відносини між Чехами і Німцями в часї ферий не то що не поліпшили ся, але навіть заострили ся, між иншими задля демонстрацийного витаня Чехами французскої делеґациї, справи Кестранка і подій в Берґґрайхенштайнї. Внаслідок того годі думати, щоби сойм, який вибрано на весну, крім уконституованя полагодив успішно також виборчу реформу, або инші спірні національні питаня. Коли би між реченцем скликаня краєвих соймів а делеґаций заходила ріжниця всего одного тиждня, то соймові партиї перли би на дальші наради помимо делеґаций. Колиж тепер сойми будуть мати три тиждні на наради ще перед скликанем делеґаций, то правительство надїє ся добути згоду на відрочене соймових нарад аж на січень, коли би мала ся вичерпати решту шести тижднів, визначениих для соймової сесиї. То тим більше правдоподібне, що маршалок ческого сойму кн. Лобкович єсть заразом членом делеґаций, отже мусїв би в них не брати участи, коли би рівночасно з делеґациями радили сойми. — Відложено реченця делеґацийних нарад може відбити ся також на ході нарад парляменту, бо они перед 3-тим листопадом імовірно не вспіють полагодити своєї працї. Делеґациї будуть сего року радити в Будапештї, а засїдає в них 40 послів і 20 членів палати панів, між якими находять ся чільні політичні діячі. Коли би отже реченця скликаня парляменту навіть не відкладано, то неприсутність тілько видних послів значно спинювала би парлямент в его працї, особливо, що в проґраму осїнної сесиї входять дуже важні справи. Енерґічний хід парляментарної працї розпочав би ся аж по покінченю нарад делеґаций, а тут заходить питане, чи тоді парлямент вспів би ще полагодити бодай найбільше пекучі справи, які вимагають полагодженя перед першим січня, бо на різдвяні ферії мусить парлямент перервати свої наради неминучо.

Революция в північній Персиї, котрої осередком єсть місто Тебріс, не ослабає, але противно здаеть ся прибирати на силах. Провідником ворохобників єсть Сатер Кан. Як доносять нинїшні телеґрами, вивязала ся вчера рано між ворохобниками а недавно прибувшою кіннотою шаха, котра привезла з собою 6 армат, завзята борба. Борба тревала цілий день. Ворохобників спершу побито і кіннота вдерла ся до міста. Коли Сатер Кан одержав підмогу, войско шаха мусїло уступити. Страти по обох сторонах були значні.

Новий марокканьский султан Мулей Гафід вислав до заступників держав лист, в котрім заявляє, що приймає на себе всї з'обовязаня свого попередника, особливож постанови договору в Альґезірас і просить держави о поміч в переведеню тих постанов. — „Petite Parisien“ доносить, що француска і ішпаньска нота, яка нинї вечером буде доручена державам, містить звістні жаданя, а іменно признане Мулей Гафіда султаном і з'обовязанє его до заплаченя всїх довгів, затягнених в Европі бувшим султаном та забезпечене будучности Абдул Азіса і его родини.

„Deutschnationale Corr.“ довідує ся, що п. Мінїстер зелїзниць др. Дершата призначив на поправу долі урядників і зелїзничої прислуги

---

24)

РУКФІЛЬДСКА ТАЙНА.

З англійского — Томи Кобба.

(Дальше)

Коли вийшли з компати де поставлено домовину, відозвав ся Овен до Фльоренсиї: Ви не повинні тут лишити ся в сїм домі. Доктор Вірет приймив би Вас радо до свого дому а я би вас таки зараз туди відвів.

— Що вам прийшло до голови — намавляти Фльоренсию до того? — сказав до него Арнольд, коли входили до столової комнати — впрочім —

Арнольд замовк, бо Фльоренсия зачула его докори і звернула увагу на его поведенє. Він дав ся їй нинї так пізнати, що не лиш улекшувало їй розставати ся з ним, але просто сталось головною причиною, задля якої она рішила ся покинути рідну хату. Длятого згодила ся на предложенє Овена, сказала, що небавком буде готова і лишила обох мужчин самих.

— Дійстно, Ферфорде! — відозвав ся Арнольд — ви вже за надто собі позваляєте! Але в виду вашого важного відкритя простив би я вам неодно.

Не без туги в серци розставала ся Фльоренсия з рідною хатою, котру по всїй імовірности покидала на завсїгди. Она відчувала то добре, що не може тут дальше оставати ся і длятого попрацавшись з своїм первим братом лиш легким устисненєм руки, пішла з Овеном через город та вийшла на дорогу, що вела через село.

Мовчки ішли обоє а коли переходили коло кладовища, де посходило ся було богато цікавих, прискорили кроки, щоби чим скорше зайти до дому дра Вірета. Доктор стояв на підсїню, коли они надійшли а побачивши Фльору з Овеном, вийшов напротив них.

— Знайшли тата і принесли до дому — сказала Фльоренсия до него — але ах! лиш его трупа!

Ся несподївана вість впала на доктора мов грім з ясного неба і вразила его на хвильку так, що він аж не знав, що з ним діє ся. Але й зараз опамятав ся, взяв Фльоренсию нїжно за руку і повів єї до лябораториї. Не чекаючи, щоби він розпитував ся, розповіла она ему все, що доси довідала ся. — Лежав в домовинї моєї мами — закінчила она — скажіть же, докторе, де поділа ся моя дорога мама, де єї сховали?

Тота гадка, де поділо ся тїло єї матери і що з ним сталось — найбільше єї вражила і не давала їй спокою.

— А ви виділи помершого? — спитав доктор, коли Овен розповів ему докладнїйше, в який спосіб тїло відкрито.

— Так я виділа — відповіла Фльоренсия.— Але чи то дійстно був мій тато? По змінених чертах лиця, котре розпало ся, годі було пізнати. Але скажіть менї, докторе, що стало ся з моєю матірю? Хто забрав єї тїло і де оно тепер спочиває?

З батьківским сочувством поклав доктор руку на плече плачучої дївчини а при тім і многозначно споглядав на Овена.

— Менї здавало ся, що годі дальше панну Дервент лишати у „Воронім гнїздї“ — сказав сей послїдний; — але коли мене вже тут не потреба...

— Маємо ще похорон Анни перед собою — відозвав ся тут доктор Вірет. — Час не стоїть — треба,щоби був хтось на похоронї—о Дервентї нема бесїди а я мушу дещо иншого полагодити. Здає ся — тут звернув ся він до Фльоренсиї — що вже завтра явить ся судова комисия. Ваші інтереси мусить заступати адвокат, найлїпше Едвардс. На писанє вже за пізно, ледви ще тілько часу, щоби можна поїхати до Льондону і перед замкненєм канцеляриї поговорити з Едвардсом. Мушу найблизшим поїздом поїхати до Льондону — отже хто заступить мене на похоронї?

В сїм новім заклопотаню глянула Фльоренсия на Овена, мов би его просила а він без слів зрозумів єї просьбу і побіг зараз до „Воронього гнїзда“.

Доктор Вірет поручивши Фльоренсию своїй старій господини, вибрав ся зараз в дорогу. Їдучи на зелїзницю, вступив він на почту і вислав звідтам до Едвардса телеґраму слїдуючого змісту: „Тїло Дервента знайдено — приїду порадити ся з вами“.

Вже найблизшим поїздом в'їхав він до столицї.

10 міліонів корон а іменно 8,300.000 корон, які походять з ухвали парляменту, а 1,700.000 корон буде вставлених в найблизший буджет. Через те, що не ціла сума остає тепер до диспозициї, тому переважна часть зелїзничої прислуги одержить підвисшене з днем 1 жовтня б. р., а проча з днем 1 січня 1909 р. Загальну суму десять міліонів розділить ся: на системізоване і поліпшене поборів урядників VII-ої ранґи пів міліона корон; 40.000 піде на підвисшене оплати за з'ужиті мундурів для урядників, котрі обовязані носити їх; 60 000 на обнижене цінованя мешкань в натурі для урядників, підурядників і служби, 50.000 корон піде на уреґульоване кватирового по містах, де оно низше від активального додатку державних урядників та на підвисшене належитостий за нічну службу; 380.000 корон піде на наділене начальників стаций функцийними додатками; 22.000 корон на ричалти на подорожі консервацийної служби; 80.000 корон на місячні додатки для машинових майстрів; додаток товарової й поїздової прислуги та помічничого персоналу буде підвисшений о 25 процент а для касових і маніпуляцийних урядників від 72 до 140 корон, загалом на 230.000 корон; на поліпшене автоматичного авансу вставлено міліон корон, а на поліпшене дневної платнї та над звичайних годин 2 і пів міліона. Крім того порішив п. Міністер розширити відпустки та упорядкувати службові години.

Новинки.

Львів, дня 14-го вересня 1908.

— **Іменованя.** П. Міністер справедливости іменував ад'юнктами між иншими увескультантів: др. Конст. Гостюка в Садагурі, Ром. Бляшкевича в Борщеві, Стеф. Гладишевского в Калуши, Йосифа Шухевича в Кракївци, Ів. Віханьского в Березові, Ів. Днїстряньского в Войнилові, Спирид. Левицкого в Залізцях, дра Алой. Юзву в Заліщиках, Мих. Містеровича в Тисьменици, Евгена Гриневецкого в Борщеві, Волод. Кобрина в Журавнї, Ів. Антоневича в Перемишлянах, Стеф. Ганкевича в Потоцї золотім, Волод. Решитила в Угнові, Йос. Мартиню ка в Борщеві, Ів. Лучаківского в Нов. Селї, Вол. Кордубу в Підгайцях, Стеф. Туну в Перемишлянах, Стан. Мельника в Жабю і Евг. Бачиньского в Борини.

— **Радістною вісткою** ділимо ся з нашими Читателями, що „Руске Тов. Педаґоґічне" отвирає у Львові з початком сего шкільного року дві бурси. Новий будинок вже викінчений, на разї Тов-о спроваджує до него інвентар, а в жовтни помістить там над 200 питомців. В дотеперішніх убікациях бурси при ул. Вірменьскій ч. 2 закладає Тов. нову бурсу, в якій умістить передовсім учеників з филії руск. ґімн., що як звістно містить ся в будинку „Народного Дому". Крім того буде приймати ся до нової бурси учеників головного заведеня руской ґімназиї, а евентуально і учеників иньших середних шкіл. Щиро витаємо сей новий почин „Педаґ. Тов." Товариство робить п над свої матеріяльні засоби і тому відзиваємо ся до наших земляків, прихильників шкільної молодїжи, до всїх Русинів-Українцїв, яким дорога наша будучність і просимо о лепти на бурси Тов., бо Тов. крім сплати довгів має величезні видатки на закупно нових інвентарів до обох бурс. — Питомцїв приймає ся до бурси за оплатою місячною почавши від 22 К і висше. — Зголошувати ся належить до Заряду бурси Тов. Педаґоґічного у Львові при ул. Вірменьскій ч. 2.

Добровільні датки просимо присилати до заряду Бурси Тов. педаґ.

— **Попарив ся тяжко** в лазни робітни Арон Розенталь, котрий оногди зайшов до лазнї Мендля Мізеса при ул. Котлярскій. Не заставши нїкого зі служби, хотїв сам облити ся водою, але не знаючи урядженя лазнї, напустив собі кипячої води до коновки і облив ся нею. Завізвана поготівля ратункова відставила его до шпиталю.

— **Нещасливі пригоди.** На будові дому при площи Марийскій ч. 6 урвала ся оногди довбня (баба) до вбиваня палїв в землю і впала на рештоване. Під тягаром довбнї рештоване завалило ся і придушило працюючих побіч 3 робітників, Ів. Шевчука, Нин. Оприска і Онуф. Луцишина. Шевчука і Оприска відставила поготівля ратункова в безнадійнім станї до шпиталю, а Луцишина яко лекше раненого полишено в домашнім лїченю. — На робітника Івана Шелетку, занятого при будові зелїзницї Львів—Винники, перевернув ся оногди по полудни візок з шутром і придушив его так сильно, що поранив его у внутрі. Стация ратункова відставала его до шпиталю. — Селяни нови Дмитрови Урбанови сполошили ся оногди на ул. Сонїчній конї і почали втїкати. Підчас шаленої їзди Урбан впав з воза під колеса, котрі зломили ему чотири ребра. І его відставлено до шпиталю.

— **Репертуар руского театру в Городенцї.** Саля „Сокола". Лише 8 вистав. Початок 7·30 год. вечером.

Ві второк, дня 14 с. м. „Продана наречена", опера в 3 діях Ф. Сметани.

— **При женьскій семинариї учит.**, котру удержує Руске Тов—о педаґоґічне у Львові, буде отворена від 16 вересня с. р. друга кляса школи вправ для учениць шкіл народних, так що будуть вже в сїй школї дві кляси: перша і друга. Вписи до тої школи відбудуть ся в днях 14 і 15 с. м. в годинах 8—12 перед пол. і 3—5 по пол. в канцеляриї школи виділової ім. Шевченка при улици Сикстускій ч. 47. Школа вправ буде містити ся в льокали при ул. Сикстускій ч. 47. Звертаємо головно на се увагу, що наука в школї вправ буде ведена взірцево досьвідними силами учительскими та що тут будуть мати дїти правдиву материньску опіку.

— **З буковиньского шкільництва.** Нові школи з рускою мовою викладовою отворено в Кострижівцї коло Звиняча і в Лукавця на Бурдіях, а школу в Оршівцях розширено на 5 кляс. Філїяльні школи в Лукавци перемінено на самостійні експозитури. — Буковиньска рада шкільна краєва іменувала суплєнтами отсих Русинів: при школї реальній в Чернівцях Токарика, при уч. семинариї в Чернівцях Олександра Поповича, при ґімназиї в Кіцмани Войновича, Ґалензовского, Доспіля, Яцевюка і Катеринюка, при II. ґімназиї в Чернівцях Рудницкого, Проскурницкого, Лакусту і Мака. Учителькою при дів. школї в Серетї іменовано учительку Яричевску з Кіцманя, а підучительку Ольгу Гаврилюк перенесено з Киселева до Борівців.

— **Нема холери!** Деякі львівскі ґазети подали були вісти, що в Тернополи проявив ся минулого тиждня перший случай азийскої холери. Занедужав там серед підозріних проявів Мордко Йосель Боднар, котрий приїхав там із Старо-Константинова в дорозї до Америки і мав кілька днів побути в Тернополи. Завізваний до него лїкар др. Зиґмунт Вайсберґ ствердив случай азийскої холери. Повідомлено о тім зараз Староство, котре вислало лїкаря повітового др. Ляйблїнґера а той потвердив що есть дійстно случай азийскої холери. Видано зараз охоронні зарядженя. Дім Франца Соболя, в котрім мешкав недужий, ізольовано а так само і дві родини жидівскі, котрі мешкали спільно з недужим, а при входї до дому поставлено сторожу поліцийну. Маґістрат приготовив зараз шпиталь ізоляцийний в бараках куди при всяких средствах осторожности відставлено недужого і родини, з котрими він мешкав. В ночи переведено як найдокладнїйшу десінфекцию помешканя недужого.

---

18. Глава.

Знов інспектор Гольт.

Велика товпа вертаючих домів людий глотила ся на бруку Чінзайдской улиці; два безконечно довгі ряди возів котили ся серединою. Доктор Вірет стояв безрадний на розї серед той великомійскої глоти, коли якийсь чемний урядник поліцийний змилував ся над ним і перевів его через Королївску улицю на Старо жидівску.

Канцеляриї пана Едвардса, Сина і Матюса знаходили ся тут на лївім боці; якийсь писар повів его сходами на гору до особистого помешканя свого пана.

Едвардс, чоловік малий, присадкуватий, літ може з пятьдесять, гладко виголений, з довгим сивим волосєм, подобав скорше на якогось актора як на адвоката; він, заложивши руки в кишенї, стояв припершись до комінка. В хвили, коли увійшов доктор Вірет, він сьміяв ся сердечно з якоїсь історії, яку розповідав ему якийсь другий пан, що був в комнатї — а то був не хто инший лиш інспектор Гольт.

— Як би не ваша телеґрама — сказав Едвардс, коли привитав ся з доктором, — то ви би мене тут вже не застали. Отже то преці раз знайшли тіло бідного Дервента! Я гадаю, що ви знаєте ся з інспектором Гольтом. Щоби не тратити богато часу, я узнавав за відповідне запросити й пана інспектора до нашої наради. Сідайте тобі, докторе, і розповідайте нам послідні події. Отже де знайдено трупа і коли?

Оба панове слухали уважно оповіданя доктора Вірета а коли він скінчив оповідати, інспектор Гольт позапинав на собі мундур, розпер ся і зачав розвідувати ся основно про подію.

— Коли я добре зрозумів — відозвав ся він — то правда вийшла лиш длятого на верх, що постановлено тоту Анну Турдей поховати в гробі панї Дервентової.

— Так! — відповів доктор.

— Чи то панна Дервент піддала ту гадку?

— Нї, еї перший брат.

— Отже то він вернув до Анґлії? — спитав інспектор заціквлений.

— В суботу тиждень тому.

— Заким ще дістав лист з повідомленем, що его стрий десь пропав?

— Авжеж, він виїхав з Капляндув часї, коли моє повідомлене не могло дійти до него, ба, заким ще Дервент дійстно погиб.

— Панна Дервент казала менї, що він мав намір покинути Анґлїю на довгі літа. Ви пригадуєте собі — говорив Гольт дальше — що Арнольд Дервент есть тим одним, на котрого по смерти стрия ціле майно переходить.

— Він приїхав аж в три недїлї по тій сумній події — сказав доктор Вірет.

— На котрім же кораблї їхав він до Европи? — звідував ся інспектор.

— На „Стірлїнґ-Кестль" — відповів Едвардс. — Можу вам зараз і то сказати, що той корабель мав дня 28. лютого причалити до Суземптона.

— Пять днів перед доконанем убийства — запримітив Гольт і призадумав ся. — Я гадав, що Дервент приїхав аж в суботу тиждень тому назад.

— Так і було — потвердив Едвардс. — Він відплив на „Стірлінґ Кестлї", прилишив ся на Тенерифі і був длятого змушений їхати дальше на „Раднорі", котрий в суботу, вісім днів тому назад станув в суземтоньских доках.

— Для мене було би важне розвідати ся докладно в сім напрямі — сказав інспектор. — Пан Арнольд Дервент виїхав на „Стірлінґ-Кестлї" з Капштадту. Як би він був на тім кораблї їхав дальше, то мусїв би був станути в Анґлії дня двайцять осьмого лютого; але він перервав їзду на Тенерифі і внаслїдок того аж десять днів тому назад приїхав сюди. Припустім, пане Едвардсе — говорив він дальше, що Дервент був би цїлу дорогу їхав на „Стірлінґ-Кестлї" і як би він дня шестого марта був знов від'їхав на Тенерифу — кілько часу було би ему потреба, щоби він другий раз станув на анґлійскій земли?

— Може тиждень.

— Отже все-таки було би можливо, що Арнольд Дервент був би минувшої суботи приїхав на „Раднорі" до Сумземптону.

По сїм докладнім і річевім поясненю настала коротка хвиля мовчаня. Гольт споглядав цїкаво на свого задуманого товариша.

(Дальше буде).

В виду сеї алярмуючої вісти треба подати до публичної відомости що слідує: Староство повідомило о тім случаю Намістництво, котре вислало зараз до Тернополя інспектора санітарного др. Крижановского. Той прибувши до Тернополя о 3 год. рано, пішов зараз до шпиталю а оглянувши недужого сказав, що не можна ще з цілою рішучостию сказати, що то єсть случай азийскої холери. Дальші доходженя потвердили погляд др. Крижановского, що в сторонах, з котрих Боднар приїхав не було ніякого случаю холери, отже й не міг привезти з собою заразників азийскої холери. Дальше стверджено, що Боднар перед занедужанєм їв мельони, огірки солодкі і квашені, що могло легко викликати у него холерину (т. зв. холеру nostras). Остаточно бактеріольоґічні розсліди викажуть, як річ по правді мае ся, а поки що нема причини лякати ся без потреби а навіть колиб холера появила ся, то найвідповіднійше і найлíпше єсть не перепуджати себе і других, лиш остро держати ся того, що в таких случаях вже сама гіґієна а відтак і дотичні власти приписують.

В виду можливости занесеня холери з Росиї видало тернопільске староство цілий ряд розпоряджень, маючих на цїли недопустити до того, як також в цїли асанациї і усуненя всїх непорядків в громадах сільских і в містах. Місто Тернопіль мае урядити шпиталь холеричний і постарати ся о добру обслугу а громади сїльскі мають на случай потреби постарати ся о відповідне приміщенє для 4 до 10 недужих. — Також і рада міста Львова займала ся на послїднім засїданю справою холери та постановила завести ряд охоронних мір, між иншими отворити ізоляцийний дім для родин, в котрих прокинулась би холера, та окремий дім похоронний на Вульцї Капітаньскій.

— **Печери в Кривчу.** В послїднім числї „Руслана" появив ся вельми цікавий, поданий техніком п. Климом Ґутковским, опис печер в Кривчи, борщівского повіта, про котрі доси ніхто не знав нічого. П. Ґутковский в супроводі пп. Т. Уляницкого укінченого богослова і Сербиньского, ученика VIII кл. ґімназ. та ще кількох людий лазив в ті печери головно длятого, щоби там шукати за якимсь чоловіком, Карпом Музикою, рільником з Зеленої літ 45, котрий дня 20 серпня поліз в ті печери і більше звідтам не вернув. Музика поліз мабуть длятого, що в Кривчи і окрестности розійшла ся була чутка, що в печерах появляє ся образ Матери Божої. Згадані печери знаходять ся в горі коло Кривча, на котрій під вершком стоїть деревляна капличка, котру видко вже з дуже далека. До каплички ведуть викопані на збочи стежки та сходи. Коло самої каплички є отвір, котрий провадить 5—6 метрів прямо в долину, вузкий в горі на одного чоловіка, а в долині може стати побіч себе 4 людий. На дні є розколина в бічній стіні і в тій розколині мав показувати ся образ Матери Божої. П. Ґутковский так дальше розповідає про сі печери.

Спершу дорога наша була дуже прикра, позаяк довший час треба було совгати ся на животі, а ще й до того в зимнім болоті. По 30 до 40 метрів такої дороги дуча ставала чим раз сухшою та ширшою так, що можна вже було рачки лізти, але заразом почала дуча розгалужуватись.

Аж тут причепили ми шнурок і вже зі шнурком ішли дальше за слідами сего чоловіка, що загинув, а відтиски его колін на вогкій землї було дуже добре знати; коли дуча вела в оден простий коритар, там ми перерывали шпаґата і ішли без нічого. Ще кілька місць було дуже прикрих так, що лежачи на животі силою треба було перепихатись, відтак дуча перемінилась в обширнійший і доволї простий коритар, котрим можна вже було йти похилившись. Ґрунт під ногами ставав чим раз твердший так, що слїду босої ноги (бо пропавший чоловік пішов босо) вже не було знати.

Коритаром сим похилившись можна вже було досить вигідно іти. Уйшовши яких 200 кроків, війшли ми до великої печери, на вид котрої сталисьмо якийсь час мовчки, не могучи ні словечка промовити. Був се подив, одушевлене, ляк, взагалї неописане чувство. Вид се був величезний, аж страшний. Печера величини просторої комнати, висоти двох поверхів, стіни дивоглядні з алябастру, міки і лупку, котрий йде жилами, формуючи найріжнійші орнаменти, всьо се покрите вицьвітом мінеральних кришталів, почавши від дуже дрібоньких і білих як сніг, до грубости середної палиці, темно-жовті, уложені ґрупами або пасмугами, творячи ріжні десені, а з гори висять сталяктити. Осьвітлена вже нашими сьвічками дає міліони ріжнобарвних сьвітел і робить враженє кришталового зачарованого замку з тисяч і одної ночи. В глубині видко чорні отвори дальших коритарів, котрі манять чоловіка непереможеною силою. Чим дальше іти, тим сила збільшаєсь, чоловік майже тратить свобідну волю, нападає его горячка цікавости, котра пхає его чим раз дальше і дальше, так що коли нестало вже нам шпаґату ні дертих паперів, а мої товариші сказали, що без ніяких знаків дальше іти вже годі, казав я їм від часу до часу гойкати, а сам пішов дальше і йшов, доки лиш голос було чути. Та абсолютна тишина, та самітність серед неї, ті докола чорні глубини дальших коритарів, та думка, що чоловік глубоко під землею серед безмежних лябіринтів, що зблудивши був би живцем погребаний, мусів би повільно конати голодовою смертию, серед тої мучачої тишини, котра вже сама може чоловіка до божевільства привести, огорнуло мене таким ляком, що не знаю, коли і як вернув я до своїх товаришів.

Аж тепер я зрозумів, яку превелику силу має віра, з яким чувством відважив ся сей Карпо Музика лізти в такі безмежні печери; але заразом прийшов я і до сумного пересьвідченя, що зайшовши в ті лябіринти, він мусів безусловно заблудити.

Подумавши трохи над положенем нещасливого і по короткій нараді прийшли ми до переконаня, що самі тут вдіяти нічого не можемо, що нас за мало, що треба мати богато людий, розсипати їх по коритарях, а тоді аж можна найти пропавшого. Почали ми отже вертати назад і тепер віддали ся виключно огляданю та подивлюваню коритарів та ґрот, якими ми перед тим переходили а котрих шукаючи по земли за слідами, не могли оглядати. Коритарі ріжної ширини є вузонькі, що оден чоловік може перейти, стіни ідуть просто в гору різнобіжно і виглядають як розтята скала. Стелї при осьвітленю сьвічками не видко.

Другого походу в сі печери п. Ґутковский вже не описує, додав лиш, що коритарі в печерах так крутять ся, що можна в них і цїлий тиждень ходити та на тім самім місци крутити ся. За яких два тиждні задумує п. Ґутковский поїхати знов до тих печер і старати ся зробити їх доступними для ширшого сьвіта. Добре би було, як би до сеї акциї п. Ґутковского прилучили ся також і наш львівский „Сокіл" і туристичний кружок в Станиславові.

Телеґрами.

Будапешт 14 вересня. Вчера по полудни вискочив із шин поспішний поїзд їдучий з Кошиць. Ваґон почтовий розбив ся а 6 осіб зі служби зелїзничої покалічило ся. З подорожних ніхто не потерпів.

Берно морав. 14 вересня. Вчера відбули ся в численних місцевостях Моравії збори социялістів, котрі після дотеперішних донесень відбули ся спокійно. Всюди ухвалено однозвучні резолюциї за заведенем загального права голосованя до рад громадских і за знесенем оплати шкільної за науку.

Нірнберґ 14 вересня. Вчера розпочали ся наради з'їзду социяльно-демократичної партиї в присутности 400 делеґатів між тими також кількох з Австриї.

Петербург 14 вересня. Вчера і передвчера занедужало тут 86 осіб на холеру а померло 36. Загалом було доси в Петербурзї 166 случаїв занедужаня на холеру. В цїлій Росиї занедужало в минулім тиждни 2296 осіб а померло 1026. Від вибуху пошести занедужало в цїлій Росиї 6747 осіб а з того померло 3130.

Париж 14 вересня. Півурядово доносять, що француско іспаньска нота буде нині по полудни доручена державам підписаним на договорі в Альґесірас. В ноті предкладає ся признанє Мулея Гафіда султаном під услівєм, що він з'обовяже ся додержати угоди з Альґесірас і всїх угод політичних і фінансових та з'обовязань, позичок і ґарантий, які заключив і затягнув Абдул Азіс яко султан Марокка. Дальше має ся зажадати від Мулея Гафіда, щоби свому братови Абдул Азісови забезпечив судьбу відповідну его становищу. Справи відшкодованя за похід францускоrо войска до Казаблянки не порушено в ноті; француске правительство думає залагодити сю справу безпосередно з султаном.

Танґер 14 вересня. Мулей Гафід видав до тіла дипльоматичного в Танґері ноту, в котрій доказує, що его в цїлім Марокку проголошено султаном і длятого его обовязком єсть обняти правлінє і старати ся о добро і безпечність свого народу. Яко володітель мусить він також подбати о виконанє договору в Альґесірас а то буде лиш тоді можливе, коли держави будуть его повновластників уважати заступниками марокканьской держави.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1908 — після часу середно европейского.

ПРИМІТКА. Грубі числа означають поспішни поїзди; нічні поїзди означені зьвіздкою (*). Нічна пора числить ся від **6** год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

Приходять до Львова:

З Кракова: **8·40, 2·30, 8·55, 1·30,** 5·50*, 7·25, 9·50, 5·45, 9·50*.
„ Ряшева: 1·10.
„ Підволочиск (голов. дворець): 7·20, 12·00, **2·15,** 5·40, 10·30*.
„ Підволочиск (на Підзамче): 7·01, 11·40, **2·00,** 5·15, 10·12*.
„ Черновець: **12·20, 6·40*,** 8·07, **2·05,** 5·57, 9·30*.
„ Коломиї, Жидачева, Потутор: 10·20.
„ Станиславова: 5·40*, 10·05*.
„ Рави і Сокаля: 7·10, 12·40.
„ Яворова: 8·26, 5·00.
„ Самбора: 8·00, 10·30, 2·00, 9·10*.
„ Лавочного, Калуша, Борислава: 7·29, 11·41, 11·00*.
„ Стрия, Тухлї (від 15/6 до 30/9): 3·50.
„ Белзця: 4·50.

Відходять зі Львова:

До Кракова: **7·00*, 12·45*,** 3·50, **8·25,** 8·40, **2·45,** 6·12*, 7·35*, 11·15*.
„ Ряшева: 3·30.
„ Підволочиск (головний дворець): 6·20, 10·40, **2·16,** 7·45*, 11·10*.
„ Підволочиск (з Підзамча): 6·35, 11·03, **2·31,** 8·08*, 11·32*.
„ Черновець: **2·50*,** 6·10, **9·10,** 9·35, **2·32,** 10·38*.
„ Стрия, Дрогобича, Борислава: 11·25*.
„ Рави, Сокаля: 6·14, 7·10*.
„ Яворова: 6·58, 6·30*.
„ Самбора: 6·00, 9·05, 4·00, 10·45*.
„ Коломиї і Жидачева: 6·03*.
„ Перемишля, Хирова: 4·00.
„ Лавочного, Калуша, Дрогобича: 7·30, 2·25, 6·42*.
„ Бельця: 11·05.
„ Станиславова-Ворохти (від 1/7 до 25/7): 6·40

За редакцию відповідає: Адам Крехевецкий.

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).